Nahlížení

Podivný začátek

DANA
ZAHOŘÍKOVÁ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Nahlížení

PODIVNÝ ZAČÁTEK

DANA ZAHOŘÍKOVÁ

COSMOPOLIS

Osudem to vše začíná

„Grimová!“ rozletělo se chodbou, jako když v opuštěném kostele zaduní zvon, a všechny dívky sebou poplašeně trhly. Olivie Grimová, žákyně posledního ročníku, se naposledy zadívala do tváří svých spolužaček a odevzdaně se nechala spolknout velkými oprýskanými dveřmi ředitelny. Další žákyně spolknuta, další osiřelé prázdné místo. Stará olšová lavice teskně zanaříkala nad takovou rovnicí, načež uvrhla vše zpět do náruče tísnivého ticha.

Smrákání pomaloučku měnilo studenou chodbu v zešeřelý tunel. Stíny, posilněné příchodem večera, začaly opouštět své temné kouty a matné, značně zaprášené žárovky na to jen tak chabě mrkaly od stropu, jako by se jich to vůbec netýkalo.

Meg, tedy Meglynn, jak si usmysleli rodiče, seděla schlíple namáčknutá v rohu a z čiré nervozity počítala pavouky na stropě, kterých tam bylo nepočítaně. Nohy, ruce a vůbec celé tělo měla ztuhlé a rozbolavělé z celodenního čekání. U dvaadvacátého pavouka se Meg přepočítala a ztratila přehled, která pavučina byla započítána a která ne, a tak toho raději nechala. Netrpělivost v ní začala okamžitě bublat. Meg měla pocit, že pokud se honem rychle nezačne konečně něco dít, tak určitě vybuchne.

A nebyla sama. Její nejlepší kamarádka, Annie Clarková, seděla bez hlesu vedle ní. Byla rovná, jako by spořádala k obědu pravítko, a přímo maniakálně si okusovala nehty.

Hodiny ukrojily další minutu, když ředitelna vyplivla Olivii na svobodu a ta se s pláčem prohnala chodbou. Ani se neohlédla. Meg se ještě podívala za cípem její sukně, když tu se ozvalo nesmlouvavé: „Clarková!“ a její kamarádka vyletěla vyplašeně na nohy.

„Je to tu,“ vydechla Annie.

„Neboj. Jsem si jistá, že všechno dobře dopadne," ujišťovala Meg kamarádku. „Jak jsme si to vždycky říkaly, osud si na nás nepřijde."

„Jo. Je na čase podívat se mu do očí," přikývla Annie a vyrazila na schůzku s osudem.

A to doslova. Tam, za těmi hrozivými dveřmi, čekala na každou dívku její budoucnost. Jaká, se dalo poznat jen podle toho, jak dívky školu opouštěly. Některé div netančily radostí a neskákaly do vzduchu. Jiné se zas pod tíhou svého neštěstí sotva ploužily. Budoucnost se může odít do všelijakých barev a ne vždy se jí líbí růžová.

Meg se rozhlédla po zmenšující se skupince dívek a překvapilo ji, kolik místa se už na lavici uvolnilo. Z celé třídy posledního ročníku tu zůstala jen ona, podivínka Patricie Longwolková, od které by se co do pomalosti mohly učit i želvy, a věčná šprtka Celestýna Budínková, která jako obvykle neztrácela čas zahálkou, nýbrž pročítala nějakou chytrou učebnici.

Meg se netrpělivě zavrtěla a nervózně si skousla ret. Tolik spolužaček už znalo své budoucí povolání, a ona tu od rána trčela jako nějaký zapomenutý tuřín na poli a stále nic. Strach, že jí to odporné nic vydrží až do konce rozřazování, neustále narůstal. A další rok strávený v téhle sešněrované mučírně se stával každičkým okamžikem reálnějším.

Meg se ošila. Jen ať ji vyvolají, jen ať ji vyvolají, jen ať ji vyvolají, jen ať…

„Annie! Ty vypadáš jako…"

Annie věnovala Meg jen jediný pohled vytřeštěných očí a byla ta tam.

„Annie?!"

„Bellová!" zařinčelo chodbou a Meg skočilo srdce až někam do krku.

Její jméno! To bylo její jméno! Vyvolali její jméno! Musí jít dovnitř! Do ředitelny!

Jen co překročila ten nejobávanější práh celé budovy, smrskla se Meg dušička do velikosti malého zeleného hrášku. Byla tam. V ředitelně, kam se po celý den toužila dostat a odkud by teď nejraději utekla rychle pryč. Meg se zhluboka nadechla a s trochou odvahy, která jí ještě zbyla po kapsách, se vydala k prázdné židli stojící uprostřed místnosti.

Ředitelna sama o sobě byla celkem malá, zašlá a strohá, což se přesně dalo říct i o její vládkyni, paní Snoochové. Kolem zdí se na sebe lepily knihovny plné knih pravidel a pouček a kolegiálně se podpíraly navzájem, aby se nezhroutily. Celé dvě police zabírala úctyhodná sbírka Mravokárkových zásad a jednu stěnu zakrýval neustále doplňovaný a porůznu seškrtaný a vyspravovaný školní řád. Dominantou ředitelny byl však věkem zašlý, poškrábaný stůl, zpoza kterého se do Meg zavrtávaly dvě úzké štěrbiny ředitelčiných očí.

„Tohle není žádná prohlídka v muzeu, Bellová, tak už si laskavě sedněte, ať můžeme začít," zachrčela ředitelka, jejíž hlas zněl, jako by jí v krku uvízlo něco zatraceně velkého a nikdy už to nenašlo cestu ven. O tom, co to bylo a jak se to do toho vrásčitého krku dostalo, kolovalo po škole tolik teorií, že by to vystačilo na samostatný svazek mýtů a legend. Některé tvrdily, že šlo o velkou zašprajcnutou bramboru. Jiné šeptaly o celém kuřecím stehýnku i s kostí. A ty nejodvážnější vyprávěly příběh o jednom chmurném dni, kdy se paní Snoochová rozlítila natolik, že spolkla celou křídu naráz a ještě týden poté se jí prý prášilo od pusy. Ať už byla pravda jakákoli, zastřený skřípavý hlas pokračoval dál: „Takže, copak asi bude vaším osudem, co, Bellová? Copak vám to osud naservíroval? Že by další svatba?"

Meg málem spadla ze židle. „Co… co to?!"

„Ne tak překvapeně, Bellová, už je vám šestnáct. To byste se chtěla vdávat v sedmdesáti? Jen dnes už tu byly tři svatby. Ale nepředbíhejme."

Sukovité ruce se pustily do otevírání jedné z obálek, kterých měla ředitelka stále ještě plný stůl. Meg sledovala každičké trhnutí papíru s očima navrch hlavy a dovolila si sotva trošku dýchat.

Hlavně ať to není kněžka v Domě smutku, která omývá mrtvá těla. Nebo uklízečka, která omývá všechno ostatní. Nebo krysochmat lovící krysy. Nebo, nedej bože, osobní služka paní Snoochové. Nebo…

„Á, tak se na to nadělení podíváme," vytáhla ředitelka z obálky sněhobílý kus papíru a nasadila si na nos brýle. „Vaším osudem a celoživotním povoláním je…"

Meg zaryla prsty do dlaní a mimoděk zavřela oči.

„… no tohle, Bellová, to se na to podívejme. Ať mě husa kopne! Tak vy budete nahlížečka!"

„Cože? Nahlížečka?" otevřela Meg překvapeně oči.

„Ano, přesně tak, nahlížečka. A nejspíš ne moc dobrá, jinak byste už dávno věděla, že máte být dávno ta tam, a místo toho tady sedíte jako pecka a zdržujete," zaškaredila se paní Snoochová a Meg by v tu chvíli přísahala, že zahlédla tu legendární kuřecí kost, jak si v tom hubeném svraštělém krku poskočila nahoru a dolů.

„Ale já… já nemůžu být nahlížečka. Jsem přece docela obyčejná," namítla Meg.

„Tak v tomhle se shodneme, Bellová. Ale co osud rozhodne, o tom se nediskutuje, jasné?! A teď přestaňte zdržovat a vezměte si tady vaše pověřovací papíry."

„A… a… a nemohla bych být radši kněžkou v Domě smutku, nebo uklízečkou nebo krysochmatkou, nebo…"

„Tak dost, Bellová! Tohle tady poslouchám už od božího rána. Je to jako kolovrátek. A nemohla bych být radši rentiérkou, herečkou, košíkářkou, básnířkou? Ne! Nic takového! Svůj osud si nevybíráme, to osud si vybírá nás! A teď už laskavě uvolněte tuhle židli pro další žákyni, ano?"

Meg se ztěžka zvedla na nohy a opatrně se dotkla nabízených lejster, jako by byla napuštěna jedem.

„Takže, Bellová, tyhle dokumenty vás budou provázet po celý váš život, tak se je, prosím vás, pokuste hned neztratit. Pozítří se budete hlásit na přidělené adrese a nastoupíte tam do učení. A ať už vás tu víckrát nevidím. Sbohem a hezký život," odehnala paní Snoochová Meg jako dotěrnou mouchu.

„Další! Žaržetová!"

Meg vyklopýtala na chodbu s výrazem dívky, z jejíhož nanejvýš úžasného a milého snoubence se nakonec vyklubal čolek, a pohlédla do tváře své budoucnosti. Stálo v ní:

Velevážený pan Plumberblick
Sešlápnutá ulice 31
Slepenec

Tajuplný pan Plumberblick

Sešlápnutá ulice byla jednou z nejstarších a nejhonosnějších ulic celého Slepence. Vinula se a stáčela městem jako pestrobarevná stuha v kaštanových vlasech Beatrice Binkové a přesně jako tahle dívka byla i tato ulice do sebe náležitě zahleděná. Domy zde byly stejně tak opředeny historií jako břečťanem a nechyběla jim ani potřebná výška, aby se mohly na kolemjdoucí dívat náležitě svrchu.

Sešlápnutá ulice byla také domovem a útočištěm všem roztodivným chrličům a cherubínům, co se jich v celém Slepenci jen našlo. Kamenné tváře se tu šklebily na všechny strany a němě pozorovaly vše, co se v ulici šustlo. Jediné, co jim snad bránilo ve výhledu, byly mohutné jilmy sklánějící své ustarané hlavy nad chodníky.

S ústy i očima dokořán tu na kraji chodníku stála Meg. Zírala na ten přepych kolem a až moc dobře si uvědomovala svoje úplně obyčejné šaty, dočista obyčejné boty a zcela obyčejnou mašli v naprosto obyčejných vlasech. Odřený kufr jí těžkl v rukou, ale v tuto chvíli představoval jediné pojítko s jejím domovem a starým dobře známým světem. Meg chytila kufr pevněji a vyrazila vstříc neznámému domu, který se teď měl stát jejím novým domovem a který na ni tady někde čekal.

Ale kde? Meg netrvalo dlouho, aby zjistila, že čísla v této ulici nejsou v módě, a tudíž se nenosí. O výstavní architekturu tu člověk zakopával na každém kroku, ale o domovním čísle si tu mohl nechat jen zdát. Meg se bezradně rozhlédla. Byla sama, ztracená uprostřed cizí ulice, a nikde ani živáčka.

Kdyby tu tak byla Annie, posteskla si Meg v duchu. Ta by určitě věděla, co dělat. Ale možná byla její kamarádka v tuto chvíli stejně tak ztracená jako ona. Kdo ví, kam ji osud nakonec zavál.

Meg si odevzdaně sedla na kufr a přemýšlela, co dělat, když tu jí naštěstí svitla naděje. Naděje v podobě lesklých jmenovek. Meg na nic nečekala a dala se do čtení.

Pan Sešňupnutý, příležitostný přítel drobné zvěře. Ne, tak dál. Paní Hrusinková, baletka na odpočinku. Taky ne. Kapitán Black, ochránce slabých a nevinných. Ne a ne a ne.

Meg chodila od jedné jmenovky ke druhé a četla a četla. Madam Mondié, milovnice pokojových psíků. Manželé Mellounovi, sto a jedna záhada. Vdova Snowflakeová, pěstitelka prvosenek jarních. Pan Plumberblick, pan Plumberblick. Pé, pé, pé. Krasopisné úsměvy cedulek se Meg vysmívaly do tváře a po panu Plumberblickovi stále žádná stopa. Pé, pé, pé… Klobouk!

Meg se vrhla za kloboukem, který se mihl před ní, jako tonoucí ke stéblu.

„Prosím vás, pane, nevíte náhodou, kde bych tu našla pana Plumberblicka, toho nahlížeče?“ oslovila Meg ten klobouk, který, jak se ukázalo, schovával i přes svoji neuvěřitelnou výšku i nějakého toho člověka.

„Plumberblick, a nahlížeč? No to mě podrž! Děvče zlatý, jediný Plumberblick, co tu bydlí, je obchodník s kávou. To ví přece každý,“ zasmál se pán s kloboukem, který se mohl v klidu prohlásit za vlastníka onoho pána, a zvesela přešel na druhý chodník.

Meg se nestihla ani nadechnout. Nezbylo jí než se dívat, jak její záchranné stéblo mizí v dáli. Už už na Meg začala dotírat trudomyslnost, když tu jí znenadání přistál na noze bílý chuchvalec nohou a zubů.

„Hej! To je moje noha!“ ohradila se Meg a snažila se tu ňafavou příšeru setřást.

„Cukříku! Cukříku, neobtěžuj slečnu!“ přihnala se k Meg rudolící služebná.

„On mě ani tak neobtěžuje, jako spíš okusuje,“ ohnala se Meg po bílých chlupech kufrem.

„To se dělá? Okusovat cizí slečny? Fuj, Cukříku! Promiňte, slečno, von už je Cukřík takovej hravej,“ přitáhla si služebná psa k noze.

„To vidím,“ zaškaredila se Meg na Cukříka, čímž si vysloužila další jeho zavrčení.

„Cukříku, tiše! Takhle se chová vychovanej pejsek, co? Co to do tebe vjelo?“

„Asi jsme si nepadli do oka,“ usoudila Meg. „Nerada vás i Cukříka zdržuju, ale neznáte tu v ulici nějakého pana Plumberblicka? Měl by se zabývat nahlížením a…“

„Nahlížením? Ale kdepak! To si z vás někdo udělal dobrej den, slečno. Tady bydlí všeho všudy jenom jeden Plumberblick a to je vobchodník se vzácným ptactvem. Dováží je prej až z cizokrajnejch zemí, co je tam džungle a stromy tak vysoký, že sahaj až k samýmu nebi.

Koukněte, když půjdete pořád dál po týhle straně, narazíte na takovej pochmurnej starej barák s jednou věží a tam von bydlí. To nemůžete minout."

„Tak děkuju."

„Ále, nemáte vůbec zač, slečno. Jo a vod těch nahlížečů se držte radši dál. Víte přece, co jsou zač. Cukříku! Fuj je to! Cukříku, okamžitě pusť toho pána!" Služebná se rozběhla za pudlem, jehož apetit, co se týkalo kolemjdoucích, byl bezmezný, a Meg se vydala hledat pochmurný dům s jednou věží.

Cestu si krátila tím, že si snažila zodpovědět služčinu otázku. Nahlížeči – víte přece, co jsou zač? Meg věděla o nahlížečích to co ostatní. Totiž nic. Jistě po Slepenci kolovalo dost povídaček o nahlížečích, ale kolik v nich bylo obsaženo pravdy, to nikdo nevěděl.

Nahlížeči byli tajemní jako noc o půlnoci. Mluvilo se o nich jen šeptem, pokradmu. Špitalo se o nich, že vidí člověku přímo do hlavy a dokážou v ní přečíst i tu nejskrytější myšlenku. Šuškalo se, že v brzkém ránu chodí městem a čtou si v lidských snech jako v románech. Malé děti se strašily historkami o tom, že když budou zlobit, nahlížeč si je najde a odnese bůhvíkam a nikdo je už jaktěživo nespatří. Klevetilo se o jejich úžasných schopnostech – o létání, převtělování, maskování, o neviditelnosti ani nemluvě.

Zatímco se v Meg díky těmto úvahám ukládal strach, padl na ni stín jedné vysoké věže. Vzhlédla. Pozapomenutý starý dům ji přivítal smutným pohledem potemnělých oken. Meg se s obavami zadívala na cedulku na dubových dveřích a ta jí konečně prozradila, že v tomto domě opravdu bydlí jistý velevážený pan Plumberblick, ať už je to u všech pokaňkaných stránek kdokoli, a že by nebylo na škodu třikrát zaklepat.

Klepadlo ve tvaru ptačího zobanu třikrát dopadlo a třikrát se rozlehlo domem malé hromobití.

„Prokristapána, copak hoří?“ rozletěly se dveře dokořán a vypustily na svět toho nejvyššího a dá se říct, že i nejužšího komorníka, jakého si lze ještě představit pod pojmem člověk a nezabrousit přitom do oddělení stromů či násad na košťata. Vypadal jako člověk, který si v dětství tvrdohlavě umanul růst pouze do výšky a šířku bez pardonu vyhnal roztahovat se k sousedům. „Co si o sobě myslíte, vážená, že si tady bušíte jako na poplach?!“

„Ale tady stojí, že…“

„Je nanejvýš potěšující, že vám byla dána do vínku schopnost rozeznávat písmena, slečno, ale zato v rozeznávání jednotlivých prostředí vám příroda již nebyla tak nakloněna, jak se zdá. Vezměte tedy na vědomí, že tady nejste u dělostřelectva a žádné rány jako z děla tady nejsou vítané. Ba ani trpěné! Sbohem!“

„Ne, počkat!“ zvolala Meg, ale bylo to jako řvát do dubu, kde také její slova nakonec skončila. Meg vždycky slyšela, že se slušností nejdál dojdeš, ale někdy je to bohužel jen ke dveřím. Naštěstí právě od toho svět vynalezl mohutná klepadla. Na Meg už začala doléhat únava a ta veškerou slušnost potlačila.

Klepadlo dopadalo na dřevo v pravidelném rytmu.

„Co má tohle znamenat?! Á, zase vy! To jsem si mohl myslet! Tak vy s tím nedáte pokoj? Okamžitě přestaňte s tím bušením!“ rozčiloval se komorník.

„Ne, dokud se nedostanu k panu Plumberblickovi, tomu nahlížeči!“ rozhodla Meg a pro jistotu strčila jednu nohu do dveří, aby jí je komorník zase nezavřel před nosem.

„Cože to? Byla byste tak laskavá a zopakovala mi, co jste to právě řekla?“ zpozorněl z ničeho nic ten dlouhán v livreji.

„Říkala jsem, že jsem přišla za panem Plumberblickem, tím nahlížečem,“ zopakovala Meg nic zlého netuše, když tu ji dlouhé kostnaté ruce popadly a vtáhly do obrovské haly. Než se Meg stačila rozkoukat, byla nesmlouvavě přitlačena ke zdi.

„Kdo jste a kdo vás poslal? Pro koho tu slídíte? Odpovězte a žádné vytáčky!“ zavrčel komorník s výrazem lidojeda, který už v poledne dostal chuť na večeři.

„Jau! To bolí! Já, já… já nevím, o čem to mluvíte?“ vykoktala Meg zmateně.

„Tak vy nevíte? Mluvím tu o tom, že pokud mi ihned nesdělíte, kdo jste a kdo vás sem poslal špiclovat, tak si přestanu hrát, a to se vám nebude ani za mák líbit, jasné?!“

„No, mně se to nelíbí ani teď.“

„To jméno!“

„Mě… mě sem poslala paní Snoochová,“ přiznala Meg.

„Ahá! Tak paní Snoochová! Nejspíš nová ryba v rybníce, co? Tak a teď mi hezky povězte, co je to za ženskou a kde bych ji našel,“ objevil se na propadlé tváři komorníka nehezký úšklebek.

„Paní Snoochovou? Je to ředitelka z mojí školy. Školy Chytrého Horáce. A není to žádná ryba, spíš sup nebo…“

„Cccc, slečno. Už už se zdálo, že odsud vyváznete bez zranění, a pak si to takhle pokazíte,“ kroutil komorník hlavou. „To mi chcete namluvit, že vás sem poslala nějaká ubohá ředitelka vyšší dívčí?! Vypadám snad jako nějaký místní idiot, co má místo hlavy bramboru a chodí na čaj s celerovým králem?! Nechte si ty báchorky a s pravdou ven!“

„Ale já vám říkám pravdu! Na mou duši. Přišla jsem za panem Plumberblickem jako jeho nová žákyně. Mám se tu dneska hlásit do učení a poslala mě sem paní Snoochová.“

„Cha! Chytré! Velice chytré. Ale bylo by to ještě chytřejší, kdyby poslali místo vás nějakého chlapce. Vaše informace jsou jako vždy děravé jako řešeto. Ano, pan Plumberblick dnes očekává nového žáka, ale nikoli dívku. To jste se pořádně přepočítali, slečno! Tak co mi řeknete teď?“

„Teď vám řeknu, že byste se měl jít radši upravit, než půjdete na tu schůzku s celerovým králem, a cestou se podívat tady na ty papíry, protože já vám říkám PRAVDU!“ strčila Meg dopáleně lejstra komorníkovi přímo pod nos.

Jedna ruka se odtrhla od květovaných šatů a Meg se mohla konečně pořádně nadechnout.

„Hm, no ne, vypadají docela opravdově,“ prohlížel si komorník pečlivě dokumenty.

„To proto, že opravdové jsou,“ ozvala se Meg nakvašeně.

„To tvrdíte vy. Každopádně tak dokonalé padělky jsme tu ještě neměli. Tohle musí pán vidět. Půjdete se mnou!“ Komorník vykročil rázně halou a Meg bezohledně táhl za sebou.

„Pusťte mě! Au! Víte vy, že tohle je moje ruka? Okamžitě mě pusťte, nebo uvidíte!“ bránila se Meg vší silou, když tu se náhle ocitla v prozářené místnosti. Slunce ji zcela oslepilo. „Pusťte mě! Že vám tady z toho udělám kůlničku na dříví!“

„Clerenci, pusť tu mladou dámu, než si ublíží,“ pokynul melodický hlas a v tu ránu byla Meg volná. Ruka, za niž sem byla přivlečena, ji pořád ještě bolela, ale kromě otisku hubených prstů se zdála být v pořádku. Konečně se Meg přestaly před očima míhat tmavé skvrny. Párkrát zamžourala a rozhlédla se.

Podle všeho se nacházela v pracovně. Vonělo to tu po mátových bonbónech a kávě. Byl tu ebenový stůl, který by si kdekdo mohl splést s postelí, jak byl velký. Knihovna, která si nárokovala celou místnost pro sebe. A především a hlavně tu nechyběly polstrované židle, ke kterým by Meg s radostí zamířila, kdyby jí jen nestálo za zády to přerostlé pravítko a nehlídalo každý její vzdech.

„Clerenci, zdá se, že naše milá návštěvnice by přivítala nějakou tu židli, byl bys tak hodný a jednu jí nabídl?“ ozval se znovu ten záhadný hlas a od nejvzdálenějšího okna se odlepil stín ve tvaru člověka.

„Jistě, pane. Nicméně si vás dovoluji upozornit, že tahle, ehm, slečna zde není jako host, nýbrž jako podezřelá osoba, nasazená k nám coby slídil druhou stranou. Dle toho bychom se k ní také měli chovat," poukázal komorník. Přesto Meg milostivě dovolil, aby si sedla.

„Já nejsem žádný slídil," ohradila se Meg.

„Ovšem že nejsi," vstoupil na světlo muž, kterého Meg už od rána hledala.

Byl trošku kulatější, než by musel být, a trošku vousatější, než by se možná ve společnosti knírků slušelo, ale jeho tvář byla tváří člověka, který ji používal především k úsměvům. Pan Plumberblick vypadal, jako by se na něm všechno smálo. Oči, ústa, pár vrásek na čele, dokonce i ta podivně zbarvená věc, co měl pod krkem, která by se při vší představivosti dala považovat za motýlka. „Vítej u nás, Meg Bellová. Alfréd Plumberblick k tvým službám."

„Jak… jak víte, jak se jmenuju?"

„Tvá nezbedná mysl mi to před chvilinkou prozradila. Zdá se, že nedokáže udržet žádné tajemství. Tedy alespoň ne přede mnou," usmál se pan Plumberblick a laškovně si poklepal ze strany na nos. „Nebo ti mám raději říkat Meglynn?"

„Ne! Meg bohatě postačí," vyhrkla Meg automaticky a bezděky si zakryla čelo rukou. Nejradši by si přetáhla i pytel přes hlavu, kdyby ho jen měla po ruce. Ne že by to proti nahlížečům pomohlo, ale stejně by se cítila líp.

„Dobrá, tak tedy jen Meg. Clerenci, uvítal bych, kdyby ses naladil na nějakou přátelštější notu a řádně tu uvítal moji novou žákyni a tvou novou paní, Meg Bellovou. Vkládám ji do tvé péče a ochrany a doufám, že se jí dostane stejného zacházení, jakého se dostává mně. Je to jasné?"

„Samozřejmě, pane. Ale jste si tím opravdu jist? Čekali jsme přece chlapce, a tady slečna je… no slečna," namítl komorník.

„Holka nebo kluk, kdo by se trápil takovou maličkostí? Důležité je, že tu Meg máme a jsme tomu všichni rádi. Nemám pravdu?“

„Ovšem, pane. Mé srdce samou radostí přímo plane. Clerence Jones k vašim službám, slečno,“ poklonil se komorník s kyselostí šťovíku a okázale přehlédl Meginu nabízenou ruku.

V tu chvíli projel domem záchvěv trojitého zahřmění.

Komorník natotata zkoprněl a vyrazil do haly. Netrvalo dlouho a v chodbě zazněly rozčilené hlasy.

„Říkám vám, že jsem přišla nastoupit coby nová žačka k panu Plumberblickovi, a pokud mě za ním okamžitě nedovedete, tak toho budete nadosmrti litovat!“ durdil se pisklavý hlas doprovázený rázným netrpělivým zabušením o podlahu.

„Vaše chabé výhrůžky na mě neplatí, slečno. Nechte si je od cesty a hned mi řekněte, kdo vás sem poslal, nebo…“

„Nebo co, vy nádivo v livreji? Víte vy, kdo já jsem? Clarissa Swiftonová! A jako taková vám říkám, že jestli nebudu do půl minuty uvedena k panu Plumberblickovi, tak to ohlásím na patřičných místech a vy, jakožto červ, se mi budete muset plazit u nohou!“

Další klepání do dlaždic se ozvalo o poznání blíž než to první, načež do pracovny vpadl Clerence pronásledovaný umíněnou blonďatou dívkou v parádním kabátku, kloboučku a s deštníkem v ruce, kterým nesmlouvavě tlačila komorníka před sebou.

„Omlouvám se za to vyrušení, pane, ale tady ta mladá…“

„Clarissa Swiftonová,“ usmála se Clarissa sladce a v okamžení věnovala veškerou svou pozornost panu Plumberblickovi. „Je mi ctí, že vás konečně poznávám, pane Plumberblicku. Osud mi vybral za učitele vás, a já tudíž mohu doufám předpokládat, že si mě coby žačku zasloužíte.“

„Je mi ctí přivítat ve své skromné domácnosti kohokoli ze Swiftonovy rodiny, slečno Clarisso. Slyšel jsem, že si vaše rodina nestojí ve

Slepenci vůbec špatně," potřásl pan Plumberblick Clarissinou sněhobílou ručkou, která byla očividně připravena k políbení, nikoli k zatřesení, kterého se jí dostalo.

„Nu ano. Můj papá je, jak je bezpochyby známo, třetím nejbohatším občanem tohoto města, a jeho slovo má tedy i patřičnou váhu," pochlubila se Clarissa.

„O tom v nejmenším nepochybuji. Tak tedy dvě nové žákyně nahlížení. Osud k nám byl tenhle rok mimořádně štědrý, co říkáš, Clerenci?"

„Ano, pane. Ale jak se říká, čeho je moc, toho je příliš. A my máme připraven pouze jeden pokoj."

„Ale to se jistě nějak vyřeší. Nemám pravdu, slečny? No, tak se přece seznamte. Budete teď spolu trávit spoustu času," pobídl pan Plumberblick své žákyně, které si zatím vyměňovaly jen nedůvěřivé pohledy.

„Tak ty jsi tedy také žákyní pana Plumberblicka? Šokující. A já myslela, že jsi služka. Zábavné! No není to zábavné?" zachichotala se Clarissa.

„K popukání," odpověděla Meg a nesmála se ani náznakem.

„Swiftonová. Clarissa Swiftonová. Můžeš mi říkat Clarisso," přitančila blondýnka lokýnka k Meg a podala jí ruku.

„Meglynn Bellová. Můžeš mi říkat Meg," představila se Meg.

„Né? Vážně? A to je skutečné jméno? Fascinující. Kdysi jsem měla poníka, který se tak jmenoval. Myslela jsem, že tohle jméno je jen pro zvířata," kroutila Clarissa hlavou.

„Vskutku? To já zas měla vycvičeného brouka a tomu nikdo neřekl jinak než Clarissa. Nakonec ho zašlápli. Jak říkáš, fascinující," odpověděla Meg.

„No tak, no tak. Řekl bych, že na jedno seznamovaní toho bylo až dost," vložil se do toho pan Plumberblick a postavil se mezi obě dívky,

které se tvářily jako zosobněné peklo. „Cesta k přátelství je složitá a hrbolatá a v některých případech i nekonečná. Tak si s tím dejte pěkně načas, dámy. A teď k našemu problému s bydlením. Jak jsem vyrozuměl, máme k dispozici pouze jeden pokoj pro hosty, a jak na vás tak koukám, tak něco jako společné bydlení nepřichází v úvahu. Nebo ano?"

„Já žádám své soukromí," prohlásila Clarissa neústupně a hrdě vystrčila bradu.

„A já…"

„Dobrá, dobrá, Meg, řekněme, že tvůj názor na věc už znám," skočil pan Plumberblick Meg rychle do řeči a v očích mu rošťácky blýsklo. „A myslím, že bude lepší nechat si ho jen pro sebe."

„Ach, ty jedna… Já, já to slyšela, abys věděla!" zapištěla Clarissa pobouřeně.

„No né! Zdá se, že tu máme opravdový talent," zajásal pan Plumberblick a hrnul se ke Clarisse. „Tak ty tedy už využíváš své nadání. To je báječné!"

„Děkuji. Slyším zatím jen velmi intenzivní myšlenky, a jen když se opravdu soustředím," začervenala se Clarissa samou chválou.

Meg samotné se to zas až tak báječné nezdálo. O dalšího člověka, který jí kouká přímo do hlavy, ani v nejmenším nestála. A jak to, že ona nic takového neumí?

„Neboj se, Meg, to přijde," mávl pan Plumberblick ledabyle rukou.

„Hej! Mohli byste mi už konečně přestat číst myšlenky?" ošila se Meg. „To je soukromá záležitost."

„Jistě, omlouvám se. Síla zvyku. Někdy, když se zapomenu, tak už to ani nevnímám. Tady Clerence by ti mohl vyprávět. Tedy vlastně já bych ti mohl ledacos povědět o něm."

„Pane?!" vykulil komorník překvapeně oči. „Žádám vás, abyste od podobných žertů upustil. I má věrnost má své meze."

„Promiň, Clerenci, jen takový malý vtípek na odlehčení. Tvá tajemství jsou u mě jako vždy v bezpečí. A teď vážně. Napadá mě, že aspoň jeden pokoj by se v mém domě určitě ještě našel. Tušíš, kam tím mířím, Clerenci?“

„Promiňte, pane, ale já svůj pokoj nedám. A jsem si zcela jist, že ani paní Coocková se toho svého nevzdá. Tedy alespoň ne bez boje. A ten by určitě nedopadl v náš prospěch, má přece jenom v držení všechny nože v domácnosti.“

„Ale ne, Clerenci. Já mluvím o tom pokoji nahoře ve věži.“

„Ach tak, pane. Ale ten už dlouhá léta nikdo neobýval. Obávám se, že je poněkud nepřipravený,“ namítl Clerence.

„Jsem si jist, že s takovou maličkostí si už nějak poradíš. Trošku otřít prach, vyvětrat, vyklepat koberce, pochytat myši. Znáš to.“

„Ovšem, pane.“

„Tak, slečny, výběr pokoje už nechám na vás,“ chytil pan Plumberblick přátelsky obě dívky pod svá křídla.

„Ehm, ehm… já musím přiznat, že trpím nesmírnou závratí, pane Plumberblicku. A myslím si, že by mi bydlení ve věži nijak neprospělo. Dále mám lékařské dobrozdání, že při pohledu na cokoli myšího upadám do mdlob, které mohou trvat i několik hodin,“ zakňourala Clarissa a její dlouhé řasy se jen míhaly.

„Aha. No to je dobré vědět. A jakpak jsi na tom ty, Meg? Nějaké nepřekonatelné závratě?“

„Nic, o čem bych věděla. Ale vzhledem k tomu, že nejspíš začínám trpět alergií na blonďaté lokny, tak čím dál budu od nich, tím líp,“ ušklíbla se Meg.

„Výborně, a je rozhodnuto.“ Velké ruce pana Plumberblicka se spokojeně zamnuly. „Clerenci, vezmi své dvě nové paní na obhlídku domu a pěkně je tu ubytuj. A prosím tě, stihni to ještě před večeří. Víš, jak paní Coocková nerada čeká. Jistě ti nemusím připomínat její postoj, co se týče dvakrát ohřívaného jídla.“